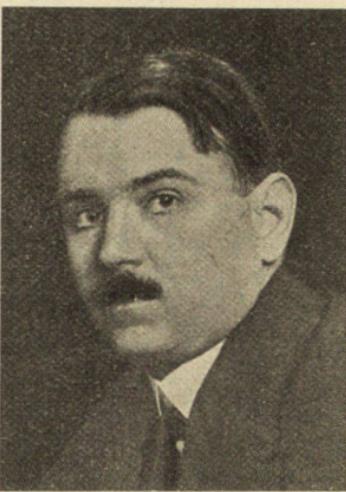

Клодель, „Нещастията на Орфея“ — 3 акта, „Христофоръ Колумбъ“ — въ 2 части (27 картини, текстъ отъ Клодель), „Отличаването на Европа“ — минутна опера (камерна опера) съ 10 инструмента, „Изоставената Ариадна“ — минутна опера въ 5 картини, „Освобождението Тезей“ — минутна опера въ 7 картини, „Христофоръ Колумбъ“ (1930), музика къмъ „Бедния морякъ“ отъ Кокто; пѣсни на текстъ отъ Маларме, Татиль, Клодель и др., както и балетъ „Баня експресъ“ (по Жанъ Кокто). Композиции 1931—32 (непечатани още): концертъ за ударни инструменти, соната за органъ, две елегии отъ Гьоте — за женски гласове, „Есенъ“ — три писи за пиано. Композиционата техника на М. е построена върху два принципа: върху тонално каденцираще периодизиране, и върху единъ видъ хетерофония, която клони къмъ полигоналистът. „Остигнатовата“ техника е също характерна за М., който си служи съ нея за постигане на монументалност въ изложението. М. е единъ отъ видните членове на тъй наречената „група на шестътъ“.

Милойевичъ, Милое — сръбски компонистъ, роден 15 октомври 1884 въ Бѣлградъ, учили въ гимназииятъ тамъ — и въ Нови-Садъ — посещавала 3 семестра университета въ Бѣлградъ. 1904—1907 е ученикъ на Сръбската музикална школа, а после на Мюнхенската музикална академия, дето посещавала и университета (ученикъ на Фр. Клозе и Фел. Мотъл). Следъ връщането си е професоръ при Сръбската музикална школа, и ржководител на Бѣлградското пѣвческо дружество, също и доцентъ по музика въ университета, музикаленъ критикъ на „Сръбски книжовенъ гласникъ“ и „Правда“. Писалъ теоретически трудове: „Основи на музикалното изкуство“, „Бедржихъ Сметана“, „Музикални студии и статии“, а работи и върху музикалния фолклоръ. Плодовитъ компонистъ, подъ нѣмско влияние, той прави въ Парижъ (1924—25) докторатъ и се влѫбява въ френския и чешкия стилове, но съ национални тежнения. Драматическа натура — той пише съ особни грижи за законите на езика въ мелодията. Компони-

ралъ: „Смъртъта на майката на Юговичитъ“, „Данило и Симонида“ и „Лудешка постъпка“ за оркестъръ, „Предъ величествената природа“ — пѣсни за гласъ и пиано, миниатури за пиано, легенда за Евримия — за

Милое Милойевичъ

чело и пиано, „Сръбска игра“ — за цигулка и пиано, Народни пѣсни — за гласъ и пиано; хорови дѣла: „Слутна“ — балада за смѣсенъ хоръ, „Видовденска причеть“ — за смѣсенъ хоръ, „Дълго се поле зеленей“ — за смѣсенъ хоръ, „Изгнанишки пѣсни“, „Бисеръ се изсила“, „Моя Триптихъ“ за мжки хоръ; църковни: Литургия за мжки хоръ, — съ особено интересна „Херувимска“, и причастена „Речи ми Господи“, две опѣла за мжки хоръ, особено това въ b-moll, „Приспивалка“ — на френски текстъ. М. е артистически водачъ на университетското камерно музикално сдружение „Колегиумъ музикъмъ“.

Мильокеръ, Карль — Millöcker, Karl — оперетенъ компонистъ, род. 29 май, 1842 въ Виена, умр. 31 дек. 1899 въ Баденъ при Виена, ученикъ на тамошната консерватория (по флейта), концертриалъ като виртуозъ на този инструментъ, по-късно започва